

Mobning er ondt og efterlader ar

Af: Charlotte Lind, Svanevej 35, 5000 Odense C

"PAS PÅ! Kig dig over skulderen. Du er på vores dødsliste. Vi kommer, uden du aner det". Så voldsom er ordlyden i en af de sms'er, der bliver læst op i Center for rummeligheds video om mobning, der i disse dage flourer på Facebook.

Lad det være sagt med det samme: Mobning er ondt. Mobning efterlader ar, der aldrig heler helt, hos den person, der har været udsat for mobning. Mobning ødelægger folks selvværd og selvtillid. Mobning er et udtryk for, at en eller flere personer forsøger at få magt over en anden ved at sige eller gøre ondskabefulde og nedværdigende ting. Det er aldrig i orden.

Den lille video om mobning fik mig til at tænke tilbage på min egen skolegang. Det var længe før mobiltelefoner og internet, så online mobning var ikke et problem. Men den eksisterede i bedste velgående. Og jeg var med til at mobbe. Jeg kunne påberåbe mig 'Jamen, alle de andre gjorde' – men det er ikke godt nok. Når man oplever, at nogen bliver mobbet, så skal man stoppe det. Eller bede om hjælp til at stoppe det.

På nær en enkelt episode, hvor det var mig, der blev mobbet, var min skoletid stort set sorgløs. Mobbeofferet, som jeg vælger at kalde Mette, må have haft en skoletid *from Hell*. Hvis hun en sjælden gang ikke blev mobbet, var hun allernådigst på tålt ophold i klassen. Ingen brød sig om hende. Ingen havde lyst til at tale eller lege med hende. Hun var ulækker, havde vi bestemt. Hvad hun havde gjort for at fortjene dét prædikat? Tja...hendes ene pegefinger havde på et tidspunkt forvildet sig op i ét af hendes næsebor og derfra videre til hendes mund. Så var *hendes* skæbne besejlet.

Hun prøvede, det bedste hun kunne, at komme med i fællesskabet: inviterede til fødselsdage, som vi dukkede op til af pligt, tilbød at hente rundbold-bolde, som var skudt ad H til eller delte slik ud, som ingen ville spise ("hvem har lyst til at spise bussemands-slik?", sagde vi til hinanden). Hun var en slags dødsdømt, der hver dag var tvunget til at trække vejret i 20 bødlers selskab.

Jeg var med til at mobbe hende. Jeg var med til at holde hende udenfor, jeg var med til at hælde vand i hendes skoletaske, jeg var med til at lægge tegnestifter på hendes stol, og jeg var med til at tippe hendes bord, så hun ikke kunne komme ud, fordi hun sad kilet fast mellem stol og bord. (I min skoletid, tilbage i midten af 70'erne, havde vi et – set med nutidens øjne – komplet tåbeligt og ergonomisk go' nat møblement, hvor stole og borde var svejset sammen).

Hvad i alverden tænkte jeg på? Hvad tænkte mine klassekammerater på? Og hvor var de voksne henne? Hvorfor fik denne massive mobning af Mette lov til at finde sted? Lærerne må da have kunnet se, at den var helt gal. Men fokus på elevtrivsel var åbenbart ikke noget, man begav sig af med, da brune fløjlsbukser, træskostøvler og orange rullekravebluser var det nye sort. For jeg husker virkelig ikke, at der nogensinde blev sat ind på at ændre noget, så Mette kunne trives i klassen – selvom det må have været tydeligt for enhver voksen, at hun mistrivedes.

Jeg er skammer mig over, at jeg har været med til at terrorisere et andet menneske. Da min datter og jeg på et tidspunkt talte om mobning, fortalte jeg hende om Mette. Min datter kiggede vantro på mig og spurgte med tårer i øjnene: "Hvordan kunne du gøre det, mor?". Skammen blev ikke mindre af dét spørgsmål, kan jeg hilse at sige. Forklaringen på, hvorfor jeg gjorde, som jeg gjorde, er desværre ganske enkel (ikke dermed sagt, at så er jeg frikendt for min ugerning): De gange, jeg prøvede at hjælpe Mette, fik jeg lynhurtigt selv at føle, hvad det ville sige at være udenfor gruppen. Og så stak jeg piben ind og fulgte trop.

Når jeg tænker på, hvor forfærdeligt det må have været at være jaget vildt, så krummer jeg så meget tæer over mig selv, at man kunne spille petanque med mine fødder. Ingen undskyldning kan gøre gjort ugjort – ej heller finders der en god nok forklaring på, hvorfor vi gjorde, som vi gjorde. Utilgiveligt! At min datter har hørt historien om Mette, håber jeg gør, at hun tænker sig om en ekstra gang – både hvis hun ser nogen blive mobbet eller selv tager tilløb til at mobbe. Og så gør jeg i øvrigt mit ypperste for at lære hende, hvordan man behandler andre mennesker ordentligt og med respekt. Snakken om, hvordan man skriver til hinanden på de sociale medier og i sms'er tager vi jævnlige. Fordi det er så hamrende vigtigt at stoppe mobning, før den overhovedet begynder.

Til trods for, at en undskyldning ikke kan ændre fortidens synder, så sidder jeg alligevel og tænker, at jeg meget gerne ville have mulighed for at sige et kæmpe stort undskyld til Mette. For hendes skyld. Ikke for, at hun efterfølgende skal tilgive mig. Ordet vil aldrig kunne få den smerte, Mette må have følt og måske stadig føler, til at gå væk. Men det ville muligvis give hende en form for *closure* at opleve, at jeg tager ansvar for mine egne handlinger.